

Dancing Water / Tančící voda
Ieva Kraule & Kaspars Groshevs

Tančící
voda

Dancing
Water

Písek se sype z mých rukávů
a mých kapes. Přetrvávající sypání
– dny, roky, dekády, až ze mne
není nic než písek. Zahrab se do
něj hluboko. Buď dobrodružný,
buď archeolog a udělej ze
mne výzkumný terén. Ztrať
ve mne čas, pohřbi do mne
své sny. Zavěs své strachy do
mých vlasů, nech opadat starou
kůži. Zamotej se, až se tvůj oběh
zastaví a zmodráš jako moře.

Sand seep out of my sleeves,
out of my pockets. Persistent
seeping for days, years, decades
till there is nothing left of me
but sand. Dig deep into it. Be
adventurous, be archaeologist and
make me your field study. Lose
your time in me, bury your dreams
in me. Suspend your fears in my
hair, let the old skin droop, tangle
yourself till circulation stops and
you turn blue as the sea.

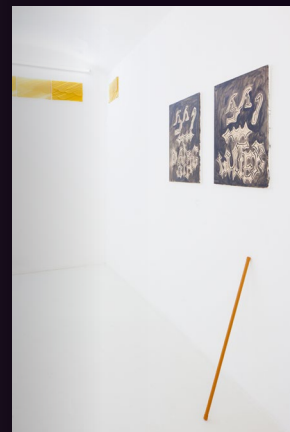
Neděle ráno. Ty si to modré moře;
písek v mých kapsách. Nesmutni.
Tancuj! Jako 9 letý Vogue-boy
Robert Jeffrey. Ukradni jeho
mládí a nech mne uhasit
mou žízeň.

Sunday morning. You are the blue
sea; sand in my pockets. Don't
be blue. Dance! Vogue as
9 year old Robert Jeffrey.
Steal his youth and let me
quench my thirst.

*Ieva Kraule & Kaspars
Groshevs*

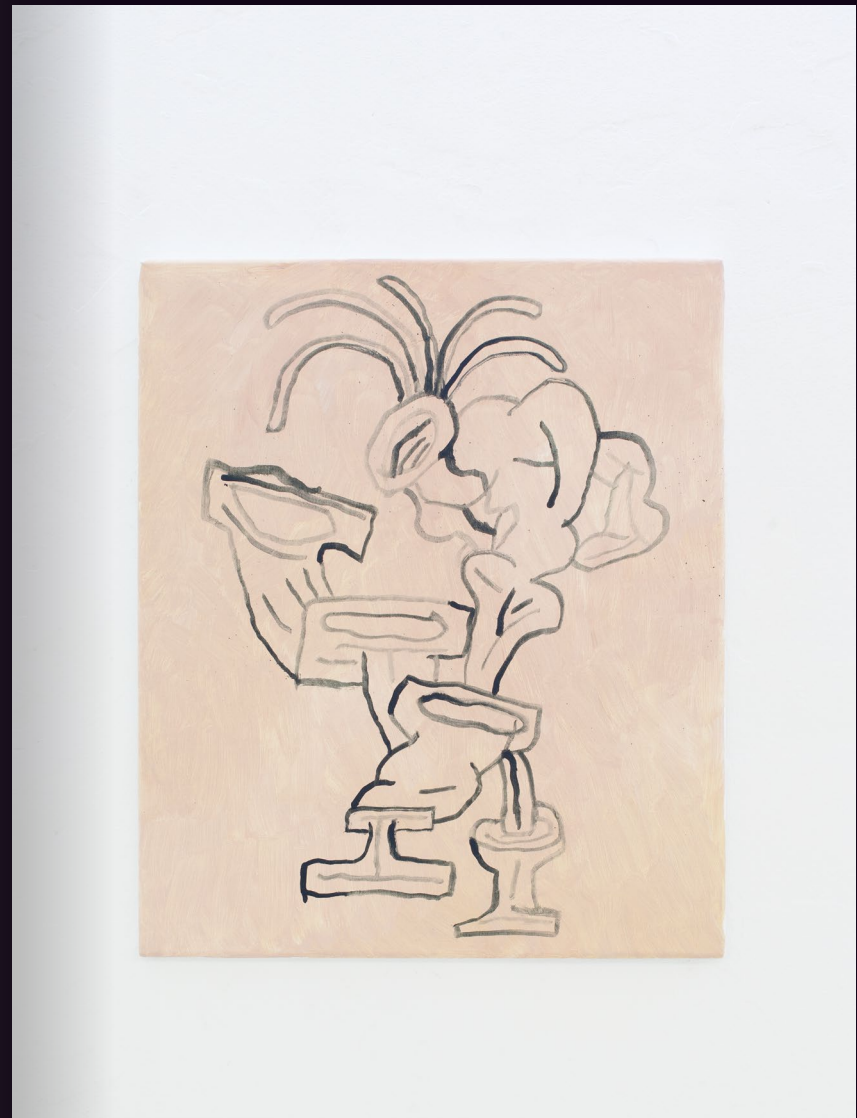
*Ieva Kraule & Kaspars
Groshevs*

Kaspars Groshevs: Dancing Water
Ieva Kraule: Lost Ways (Spank Me)

Kaspars Groshevs: Fountain I, II, III

Ieva Kraule: Drooping Skin. Day 1
Drooping Skin. Day 2

Ieva Kraule: Lost Ways
Kaspars Groshevs: Colliour Colours

Základní pohyb tance vogue velí pažím kroutit se a rotovat v nepravidelně pulzujícím rytmu, budovaném z výkřiků “HA!”. Ty jako škrtnutím sirky zapalují těla a rozpouští je v gumovou masu. Těla, jindy zvyklá vzdorovat bez odporu, padají na zem pod tíhou industriálně znějících úderů. Postavy v obtáhlých latexových šatech se lámou v pase na povel vydávaný nárazem kovu na kov.

Nelidsky zkroucené, do sebe zaklesnuté postavy se kroutí a rolují jako japonské kakemono – “závěsný svitek” nebo přímo “visící věc”. Písečný povrch jedné z nich teprve čeká na propití pigmentu skrz zdvojenou vrstvu. Druhá z věcí visí volně a tmavou barvu dávno zapustila do sebe. Otisky konečků prstů fungují coby upozornění, připomínají špatně “skrývané jaterní skvrny”, které přes poškozený povrch upozorňují na přeplnění uvnitř.

“Sklo v muzeu zakrývající voskovou ruku” popisované Ievou Kraule, okno napolo zaslepené papírovou “vitráží” Kaspase Groševse i vyústění textu o tančící vodě v “nedělní ráno” - to vše platí za předěly v čase a prostoru, načrtnuté se stejnou samozřejmostí jako se kreslí dělící čára mezi vogue tanečnický při tanečním souboji na parketu ballroomu. Krauliny smyčky, uzly a “schody vyrobené z kostí králíků chycených do smyčky” i Groševsova věžeňská tetování a modulární elektronická hudba jeho projektu Figüras. Všechno proudí a zároveň dokola zamrzává pod vlivem cyklických vibrací jako na tanečním parketu, kde jsou nepsané zvyklosti vymáhány o to

přísněji a efektivněji než pravidla světa tam venku. Zčernalá tančící voda žaluje na tělovou barvu, vybledlou a spořádanou jako dávné Madonnino přivlastnění kultury černé a queer vogue scény. To se při pohledu do minulosti jeví přes čáru, komické i bezstarostné. Zpětně připomíná popěvek Dana Akroyda a Eddieho Murphyho z filmu Záměna, bez nějž se žádný ballroomový track a vogue party neobejde: “Boo-bwele-Boo-bwele-Boo-bwele-ah-HA!”

Z výřezů vyběleného těla opisují vlny provazů linku tetování. To je věkem zmodralé a zezelenalé jako analogově vyvolaná vzpomínka taneční hvězdy Roberta Jeffreyho na vogue rauš před klíčovacím pozadím s VHS panoramatem NYC. “Nech své tělo jít s proudem”, zpívá Madonna, nech ho roztéct se v čase jako včelí vosk, do kterého mrtvý jeřáb otiskl své peří. Ze změní tvarů pak vyvstanou zohýbané dandyovské vycházkové hole podle jejichž stop se nedá vysledovat trasa. I přesto vedou ke zjištění, že “aurora borealis” Kraule a Groševse září v těle hlavně tam, kde “s ním mlátíš a vrtíš”.

Lumír Nykl

The basic moves of vouging demand the hands to spin and rotate in an irregular wavy pulsing rhythm incited by the shouts of “HA!”. The shouts burn and melt the bodies into a rubber mass. Bodies, which have otherwise been used to resisting, are now falling to the ground under the weight of industrial-sounding beats. Figures in tight latex clothes bow at the order of a crashing noise of metal on metal.

Human figures, twisted in a nonhuman manner, are fastened together and rolled up like Japanese kakemonos – hanging scrolls – and simply become “hanging things”. The sandy surface of one of the things is waiting to be soaked in pigment through its secondary layer. The other loosely hanging thing has had the dark color saturated in it a long time ago. The fingerprints, resembling poorly concealed liver spots, function as a reminder that drives the viewer’s attention towards overflow seeping from inside the damaged surface.

“The glass covering a waxy hand” described by Ieva Kraule in her poem, the windows obscured with “stained glass” made of paper by Kaspars Groshevs, and even the ending of Kraule’s poem culminating in “Sunday morning” represent the dividing line in time and space that are all drawn with the same apparentness as the intuitive battle line drawn between opposing dancers. Kraule’s loops, knots, and “stairs made from rabbits’ bones caught in loops” or Groshevs’ prison tattoos (and even his music imprint) evoke a sense that everything is in constant motion, yet constantly freezing at the same time,

under the influence of cyclic vibrations; harmoniously mirroring the unwritten rules on the dance floor that are enforced even more strictly and effectively than the rules of the outside world. The blackened dancing water snitches on the flesh color, which is whitewashed and neat, hence conjuring the memory of Madonna’s prior appropriation of the vogue black and queer culture. When we look into the past, we see this as crossing the line - foolish and thoughtless. Flashing back to the 80s comedy movie, Trading Places, with Dan Akroyd and Eddie Murphy’s tune that was crucial to every ballroom track and vogue party: “Boo-bwele-Boo-bwele-Boo-bwele-ah-HA!”.

The curves of the ropes mark out the tattoo lines from the cutouts of a whitewashed body. Tattoos that have turned green and blue because of age recall the analogue memory of Robert Jeffrey’s vogue high in front of a green screen projecting a VHS panorama of NYC. “Let your body go with the flow”. Let it melt in time like bee wax in which a dead crane has printed its feathers. . . The bent, dandy looking walking sticks then raise from the pool of the maze of shapes. When you walk with them, you cannot trace your path, but they still lead to revelation that the “aurora borealis” shines from within the scrolled bodies, especially in places “where you bump and grind it”.

Lumír Nykl

Kurátor:
Curated by:
Lumír Nykl

Vernisáž:
Opening:
9/12 18H/PM

Trvá do:
Through:
12/2 2017

Podpořili/Supported by:
The City of Prague
Ministry of Culture

Holečkova 49, Praha 5
St/Wed—Ne/Sun: 11—18H/PM
www.futuraprague.com